

houdt geen besluit in als bedoeld in artikel 91, lid 2, eerste alinea, van het Statuut van de ambtenaren. Een dergelijke nota sluit het ontbreken van een besluit als bedoeld in deze bepaling niet uit.

4. De in artikel 91 van het Statuut voorgeschreven termijnen zijn van openbare orde. Derhalve is deze bepaling, volgens welke het uitblijven van een besluit van het gezag van de instelling gedurende twee maanden na de dag van indiening van een klacht als een besluit tot afwijzing is te beschouwen, zelfs van toepassing wanneer — op

het tijdstip waarop dit impliciete besluit wordt geacht te zijn genomen — genoemd gezag nog hoopte gunstig gevolg aan de klacht te kunnen geven.

5. Een besluit dat slechts een bevestiging inhoudt van een eerder besluit is niet als een bezwarende handeling te beschouwen, zelfs niet wanneer laatstgenoemd besluit impliciete gegeven is. Een tegen het latere besluit gericht beroep kan derhalve niet leiden tot heropening van de termijn, in het Statuut voor beroep tegen het eerdere besluit vastgesteld.

In de zaak 79-70

H. MÜLLERS, ambtenaar van het Economisch en Sociaal Comité van de EEG en de EGA, wonende te Anderlecht, 31, avenue Marius Renard, vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van de advocaat E. Arendt, Centre Louvigny, 34 B/IV, rue Philippe II,

verzoeker,

tegen

ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ VAN DE EEG EN DE EGA, vertegenwoordigd door P. Pixius, als gemachtigde, bijgestaan door A. Elvinger, advocaat te Luxemburg, ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Elvinger voornoemd, 84, Grand'rue,

verweerder,

waarin is verzocht om nietigverklaring

— van het besluit van de secretaris-generaal van verweerder van 10 september 1970, houdende afwijzing van verzoekers klacht van 12 februari 1970, waarin hij had verzocht om vergoeding — als schooltoelage — van de door hem gemaakte kosten wegens het gebruik van zijn auto voor het vervoer van zijn zoon naar de Europese school;

— desnodig van het besluit nr. 1001/65 van verweerders voorzitter van 23 december 1965, houdende „algemene uitvoeringsbepalingen met betrekking tot de toekenning van de schooltoelage”

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt: A. Trabucchi, Kamerpresident, P. Pescatore en H. Kutscher (rapporteur), Rechters,

Advocaat-Generaal: A. Dutheillet de Lamothe
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. Blijkens artikel 3, eerste alinea, van bijlage VII van het Statuut van de ambtenaren „geniet” „de ambtenaar . . . ten behoeve van ieder . . . te zijnen laste komend kind . . . een schooltoelage ten bedrage van de werkelijk door hem gedragen schoolkosten, tot ten hoogste 1 325 Bfr per maand . . .”.

Artikel 4, eerste alinea, van verweerders besluit nr. 1001/65 luidt in de gewijzigde redactie, vastgesteld in het gelijknamig besluit 1852/69 A van 22 december 1969, in werking getreden op 1 januari 1969, als volgt:

„Tot het in de eerste alinea van artikel 3 van bijlage VII van het Statuut bepaalde maandelijks maximum houdt de schooltoelage . . . vergoeding in van:

- a) inschrijvings- en examenkosten
- b) vervoerkosten
- c) werkelijk gemaakte verplichte kosten, met name voor de aanschaffing van boeken, schoolmateriaal en sportuitrusting, voor het sluiten van een schoolverzekering en voor

medische verzorging, alsmede alle andere kosten welke verband houden met de uitvoering van het leerplan van de onderwijsinstelling.”

Artikel 6 van besluit nr. 1001/65 luidt:

„De vergoeding van de kosten, voortvloeiende uit het gebruik van een openbaar of particulier vervoermiddel ten dienste van de school geschiedt tegen overlegging van bewijsstukken.

Wordt er niet van een der genoemde vervoermiddelen gebruik gemaakt, dan wordt de vergoeding berekend op grondslag van het abonnement op het openbare of particuliere vervoermiddel ten dienste van de school dat het goedkoopst is en het traject van huis naar school langs de kortste weg aflegt.”

De andere instellingen der Gemeenschappen hebben overeenkomstige bepalingen vastgesteld.

2. Verzoekers zoon T. Müllers, geboren in 1963, bezoekt sinds 19 september 1969 de Europese school te Ukkel (Brussel).

Op 8 december 1969 richtte verzoeker tot de administratie een op het daartoe bestemd formulier gesteld „verzoek om toekenning van de schooltoelage” over het tijdvak van 17 september tot en met 31 december 1969. In een bijgevoegd schrijven verlangde hij „vergoeding der

vervoerkosten die ik werkelijk heb gemaakt tot het maximum, in het Statuut voorzien" ofwel 4 410 Bfr. Hij lichtte dit verzoek toe als volgt:

- In de wijk waar hij woont (Anderlecht) loopt geen schoolbus, zodat hij gebruik heeft moeten maken van zijn eigen auto om zijn zoon naar de op 10 km afstand gelegen Europese school te brengen.
- Het aantal schooldagen in 1969 bedroeg 63 en de kosten van onderhoud en gebruik van de auto 0,25 DM/km; het bedrag van 4 410 Bfr is berekend als volgt: $63 \times 20 \times 0,25 \text{ DM} = 315 \text{ DM} = 4 410 \text{ Bfr}$.

Op 12 december 1969 stelde de personeelsdienst op een formulier „berekening van de schooltoelage" de aan verzoeker over bedoeld tijdvak verschuldigde toelage vast op 3 350 Bfr; dit stuk werd op 15 december 1969 ondertekend door de financiële controleur en de ordonnateur. Op 9 februari 1970 wijzigde de personeelsdienst op een formulier „aanpassing der betalingen wegens schooltoelage over het tijdvak van 1 oktober 1969 tot en met 31 december 1969" bepaalde onderdelen van genoemd bedrag, waardoor het op 3 331 Bfr werd gebracht; dit formulier werd op 27 februari 1970 ondertekend door de financiële controleur en de ordonnateur. Het bedrag van 3 331 Bfr was samengesteld uit:

- de vaste maandelijks vergoeding ter dekking van de kosten, bedoeld in artikel 4, eerste alinea, sub c), van besluit nr. 1001/65, zoals gewijzigd bij artikel 4, eerste alinea, letter c), van besluit nr. 1852/69 A (450 Bfr voor de maand september en 477 Bfr voor elk der drie resterende maanden, dus in totaal 1 881 Bfr);
- de vervoerkosten berekend overeenkomstig artikel 6, tweede alinea, van besluit nr. 1001/65 (4 maandelijks abonnementen voor vervoer per bus naar de Europese school, totaal 1 450 Bfr).

3. Op 19 februari 1970 zond verzoeker een nota („Vermerk") aan de heer Pixius, chef van de afdeling C, waarbij

hij in „verzet" kwam („Widerspruch einlegen") tegen de berekening van 12 december 1969. In deze nota herhaalde hij met klem zijn verzoek van 8 december 1969, subsidiair verzocht hij om vergoeding van de kosten voor vervoer per tram voor zijn zoon en een hem begeleidend persoon. Voor zijn verzoek voerde hij met name de volgende argumenten aan:

- artikel 3 van bijlage VII van het Statuut voorziet in vergoeding der „werkelijk gedragen schoolkosten", waaronder ook de werkelijk gemaakte vervoerkosten vallen;
- het besluit nr. 1001/65 is gebaseerd op het Statuut, zodat het niet in die zin mag worden uitgelegd dat het de strekking van genoemd artikel 3 beperkt;
- aangezien tussen de wijk Anderlecht en de Europese school geen schoolbus loopt, dient verzoeker zijn eigen auto te gebruiken om zijn zoon naar deze school te brengen (althans hem in de tram door iemand anders te doen begeleiden); men mag niet verlangen dat een kind van 6 jaar alleen reist in openbare vervoermiddelen, laat staan verschillende malen overstapt.

In een nota van 31 maart 1970 deed de heer Pixius verzoeker het volgende weten:

„Tot oplossing der in Uw klacht bedoelde kwestie heeft de secretaris-generaal van het Economisch en Sociaal Comité het college van hoofden van administratie van de instellingen der Gemeenschappen verzocht een principieel advies uit te brengen omtrent artikel 3 van bijlage VII en artikel 6 van de uitvoeringsbepalingen met betrekking tot de schooltoelagen. Ik verzoek U derhalve om enig geduld met betrekking tot de definitieve afdoening van de zaak. Wanneer de hoofden van administratie hun standpunt hebben bepaald, ontvangt U een nader antwoord."

In een brief van 1 april 1970 aan de voorzitter van de vergadering van de hoofden van administratie wees de secre-

taris-generaal van verweerder op het geval van verzoeker, waarbij hij met name het navolgende betoogde:

- Het comité „vraagt zich af” of artikel 6, tweede alinea, van besluit nr. 1001/65 — en van de gelijkkluidende besluiten der andere instellingen — in overeenstemming is met artikel 3 van bijlage VII van het Statuut. Met andere woorden — houdt de in artikel 6, tweede alinea, omschreven strenge verplichting schending in van het recht der ambtenaren op vergoeding van de werkelijk gemaakte kosten?”
- Het comité meende dat dit inderdaad het geval was, zodat aan artikel 6 een derde alinea ware toe te voegen, luidende als volgt: „De ambtenaar kan echter tegen overlegging van bewijsstukken vergoeding van de door hem gemaakte kosten vragen”.

Het comité belast met de voorbereiding van de vergadering van hoofden van administratie besloot op zijn vergadering van 20 mei 1970 aan laatstgenoemden de vraag voor te leggen of „een ambtenaar die — bij gebreke van behoorlijke openbare middelen van vervoer — gedwongen is zijn kind met zijn eigen auto naar school te brengen, in aanmerking komt voor vergoeding van de werkelijke kosten van vervoer”. De hoofden van administratie hebben deze vraag op hun vergadering van 12 juni 1970 ontkennend beantwoord.

4. De secretaris-generaal van het Economisch en Sociaal Comité heeft bij besluit van 10 september 1970, aan verzoeker medegedeeld op 18 september 1970, afwijzend beschikt op verzoekers „verzet” van 19 februari 1970, waartoe hij met name het volgende overwoog:

- de litigieuze vervoerkosten zijn geen „schoolkosten” in de zin van artikel 3 van bijlage VII van het Statuut, doch kosten verband houdende met het normale privéleven;
- vergoeding van genoemde kosten kan derhalve uitsluitend geschieden op basis van artikel 6 van besluit nr. 1001/65, „dat veel gunstiger voor de

ambtenaar is” dan voormeld artikel 3;

- dat de in artikel 6 bedoelde vergoeding niet berust op de werkelijk gemaakte kosten, houdt verband met „het ervaringsfeit dat de vervoerkosten normaliter gelijk zijn aan die verbonden aan gebruik van een openbaar vervoermiddel. Van vergoeding op basis van individuele bewijsstukken heeft men derhalve niet willen weten, hetgeen een der overwegingen is welke ten grondslag liggen aan de algemene uitvoeringsbepalingen, die ten toel hebben misbruik te voorkomen.”

5. Op 11 december 1970 heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld. Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal heeft het Hof (Tweede Kamer) besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. De zaak is namens partijen bepleit ter terechtzitting van 9 juni 1971. Ter terechtzitting van 24 juni 1971 heeft de Advocaat-Generaal zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* in zijn verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage:

1. het besluit van de secretaris-generaal van het Economisch en Sociaal Comité van 10 september 1970 van nul en gener waarde te verklaren;
2. voor zover nodig besluit nr. 1001/65 inzake de uitvoering van artikel 3 van bijlage VII van het Statuut nietig te verklaren;
3. de wederpartij te veroordelen om aan verzoeker, volgens de wijze van berekening door hem in zijn administratief beroep van 19 februari 1970 aangegeven, de schooltoelage te betalen met de maximumgrens vastgesteld in artikel 3 van bijlage VII van het Statuut — wordende het deswege te be-

talen bedrag voorshands op 10 000 Bfr begroot;

4. de wederpartij in de kosten van het geding te veroordelen;

dat verzoeker bij repliek, met handhaving van zijn vordering voor het overige, punt 3 van het petitum heeft gewijzigd in die zin dat hij betaling vordert van het verschil tussen de hem wegens vervoerkosten toegekende toelage en de werkelijk gemaakte kosten, zoals hij deze heeft omschreven in zijn nota van 8 december 1969;

dat verzoeker ter terechtzitting heeft verklaard zijn vordering tot nietigverklaring van het besluit nr. 1001/65 te laten varen en zich te beperken tot de conclusie dat het den Hove behage incidenteel artikel 6 van dat besluit onwettig te verklaren, voorzover de juistheid van verweerders uitlegging dezer bepaling wordt erkend; dat *verweerder* concludeert dat het den Hove behage het beroep ongegrond te verklaren;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

1. Ten aanzien van de aanduiding van *verweerder*

Verzoeker noemt als wederpartij het Economisch en Sociaal Comité en „voor zoveel nodig” de Raad. *Verweerder* betoogt dat op grond van artikel 1, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren en 's Hofs jurisprudentie alleen hijzelf als zodanig is te beschouwen.

2. Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verweerder betwist in zijn conclusies de ontvankelijkheid van het beroep niet, doch verklaart „een principiële oplossing van deze zaak van groot belang te achten”. Door het Hof uitgenodigd hun standpunt inzake de ontvankelijkheid te bepalen, hebben partijen bij de mondelinge behandeling het volgende betoogd: *Verzoeker* meent dat het beroep tijdig is

ingediend. Het eerste jegens hem genomen besluit is dat van 10 september 1970. Daarentegen behelzen de stukken waarin het bedrag van de schooltoelage wordt vastgesteld geen voor bestrijding vatbare handelingen, aangezien zij niet afkomstig zijn van een tot het nemen van principiële besluiten bevoegd orgaan. Anderzijds kan het „verzet” van 19 februari 1970 niet worden aangemerkt als een „verzoek” of „klacht” in de zin van artikel 90 van het Statuut, aangezien het niet was gericht aan het tot aanstelling bevoegd gezag. Het kon derhalve niet leiden tot een implicite gegeven afwijzend besluit als bedoeld in artikel 91, lid 2, tweede alinea, van het Statuut. Tenslotte zou verzoeker zeer onbehoorlijk hebben gehandeld indien hij zich rechtstreeks tot het Hof had gewend, wetende dat verweerder destijds trachtte een oplossing in voor hem gunstige zin te vinden.

Verweerder verklaart zich met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep te refereren aan het oordeel van het Hof. Hij acht het rechtskarakter van het door verzoeker gedane „verzet” twijfelachtig. Bedoelde schriftuur is niet — zoals artikel 90 van het Statuut voorschrijft — bij zijn directe chef ingediend. Nochtans zou men het als een in de zin van deze bepaling ontvankelijke klacht kunnen beschouwen, aangezien het „verzet” is doorgezonden aan het bevoegd gezag.

3. Ten principale

Bij de behandeling van de zaak ten principale herhaalden partijen de argumenten welke zij reeds tijdens de administratieve procedure hebben voorgedragen. Hetgeen zij nader hebben betoogd kan in hoofdzaak worden samengevat als volgt: *Verzoeker* is van mening dat „schoolkosten” naar redelijke uitlegging mede de vervoerkosten omvatten. De school is voor een kind slechts toegankelijk wanneer het er kan komen, hetgeen in gevallen als het onderhavige slechts mogelijk is door gebruik te maken van een vervoermiddel. *Verweerder* stelt zich trou-

wens ook op dit standpunt wanneer hij in algemene uitvoeringsbesluiten een regeling geeft voor de vergoeding van vervoerkosten.

Wanneer artikel 6 van besluit nr. 1001/65 de beperkte strekking had die verweerder daaraan toekent, ware het als nietig te beschouwen wegens strijd met artikel 3 van bijlage VII van het Statuut. Het moet echter aldus worden uitgelegd, dat het uitsluitend betrekking heeft op het geval dat er wel vervoergelegenheid van en naar de school bestaat, doch daarvan door het kind geen gebruik wordt gemaakt; daarvan is in casu echter geen sprake.

In de door verweerder vastgestelde algemene besluiten wordt bepaald dat voor andere kosten dan die van het vervoer niet slechts een vaste vergoeding mogelijk is, maar ook een vergoeding op grond van bewijsstukken. Verzoeker schijnt daaruit af te leiden dat hetzelfde in voorkomend geval voor de vervoerkosten moet gelden.

Verweerder beweert ten onrechte dat in de door hem aan artikel 6 gegeven toepassing de ambtenaren op voet van gelijkheid worden behandeld. Op het ogenblik worden namelijk de kinderen uit bepaalde — verder dan verzoekers woonplaats van de Europese school gelegen — wijken met een schoolbus vervoerd en de ouders krijgen dan ook volledige vergoeding van de kosten van het vervoer en van de kosten aan het toezicht op de kinderen verbonden.

De redenering dat verzoeker slechts aan zichzelf te wijten heeft dat hij is gaan wonen in een wijk waar een goede verbinding met de Europese school ontbreekt, faalt.

Evenmin kan een argument worden ontleend aan het gevaar voor misbruik; het maximumbedrag van 1 325 Bfr per maand maakt juist voorkoming van misbruik mogelijk.

Verzoeker stelt ter toelichting op de wijziging van punt 3 van het petium dat hij van het Hof slechts een principiële beslissing vraagt, des dat de berekening aan partijen wordt overgelaten.

Verweerder betoogt dat het woord

„schoolkosten” slechts betrekking heeft op de directe en verplichte kosten in het kader van het onderwijsprogramma, met uitsluiting van die welke met het onderwijs slechts indirect verband houden en waarvan het bedrag goeddeels afhangt van een individueel besluit van de betrokkene. Ofschoon de instellingen niettemin een vergoeding van vervoerkosten hebben mogelijk gemaakt, zijn zij derhalve vrij — met inachtneming van de redelijkheid — de omvang dezer uitkering te beperken. Door vaststelling van een uniforme berekeningsgrondslag voor alle ambtenaren die vervoerkosten voor hun kinderen moeten maken, hebben zij alle betrokkenen op voet van gelijkheid behandeld.

Het besluit nr. 1001/65 is genomen op basis van artikel 110 van het Statuut, luidende als volgt: „de algemene bepalingen ter uitvoering van dit statuut worden door elke instelling vastgesteld”. Artikel 6 van dit besluit is slechts nietig wanneer het de strekking van artikel 3 van bijlage VII van het Statuut beperkt; in voege als voormeld verruimt het echter juist het toepassingsgebied van deze bepaling.

De door verzoeker voorgestelde uitlegging van artikel 6 is onjuist. Met de woorden „vervoermiddel ten dienste van de school” zijn namelijk particuliere vervoermiddelen en geen openbare vervoermiddelen bedoeld, aangezien deze laatste per definitie aan een ieder ter beschikking staan. Derhalve is artikel 6, tweede alinea, van toepassing in alle gevallen waarin niet van een vervoermiddel — openbaar of ten dienste van de school — wordt gebruik gemaakt, ongeacht of het bestaat of niet. Verzoekers stelling dat men niet mag verlangen dat een kind van 6 jaar iedere dag alleen een ingewikkeld traject aflegt — hoezeer op zichzelf juist — is dus niet terzake dienende. Verzoeker heeft trouwens zelf verkozen te gaan wonen in een wijk met weinig Europese ambtenaren en bijgevolg met een slechte verbinding met de Europese school. Ware verzoekers stelling juist, dan zou de administratie bijzonder kostbare vervoerkosten, zoals taxikosten, hebben te vergoeden.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het beroep in hoofdzaak strekt tot nietigverklaring van het besluit van de secretaris-generaal van het Economisch en Sociaal Comité van 10 september 1970, betreffende de schooltoelage voor verzoekers zoon en houdende afwijzing van het door verzoeker op 19 februari 1970 terzake gedane „verzet”;

Ten aanzien van de aanduiding van verweerder

- 2 Overwegende dat verzoeker als wederpartij het Economisch en Sociaal Comité heeft aangewezen en „voor zover nodig” de Raad der Europese Gemeenschappen, die zich echter niet als zodanig heeft gesteld;
- 3 Overwegende dat volgens artikel 1, tweede alinea, van het Statuut van de ambtenaren „tenzij anders is bepaald . . . het Economisch en Sociaal Comité voor de toepassing van dit Statuut gelijkgesteld [wordt] met de instellingen der Gemeenschappen”;
- 4 dat het er bij gebreke van dergelijke andersluidende bepalingen voor moet worden gehouden dat genoemd Comité bevoegd is in geschillen met een zijner ambtenaren voor het Hof te verschijnen;
- 5 dat het onderhavig beroep derhalve moet worden geacht uitsluitend te zijn gericht tegen het Economisch en Sociaal Comité;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

- 6 Overwegende dat, ofschoon verweerder de ontvankelijkheid van het beroep niet heeft betwist, ambtshalve moet worden nagegaan of het beroep wel tijdig is ingesteld;
- 7 Overwegende dat verzoeker zich op 8 december 1969 tot de administratie heeft gericht met een uitvoerig gemotiveerd verzoek hem over het tijdvak van 17 september tot en met 31 december 1969 een schooltoelage van 4410 Bfr toe te kennen;
- 8 dat deze toelage blijktens een document van 12 december 1969, dat op 15 december door de financiële controleur en de ordonnateur is ondertekend, voor het hierbedoelde tijdvak is vastgesteld op 3250 Bfr;

- 9 dat verzoeker bij nota van 19 februari 1970 aan het bevoegde afdelingshoofd heeft medegedeeld in „verzet” te komen tegen de berekening van zijn toelage, zulks met handhaving van zijn verzoek van 8 december 1969;
- 10 dat hem bij nota van 31 maart 1970 is geantwoord dat de secretaris-generaal van het Economisch en Sociaal Comité aan de hoofden van de administratie der communautaire instellingen een principiële uitspraak omtrent het door verzoeker opgeworpen probleem had gevraagd, reden waarom hem werd verzocht om „enig geduld” met betrekking tot de definitieve afdoening van de zaak en hem een nader antwoord werd toegezegd, wanneer de hoofden van administratie hun standpunt zouden hebben bepaald;
- 11 dat, nadat dezen in voor verzoeker ongunstige zin hadden beslist, de secretaris-generaal van het Economisch en Sociaal Comité het door verzoeker gedaan „verzet” heeft verworpen bij besluit van 10 september 1970, dat hem op 18 september is medegedeeld;
- 12 dat verzoeker op 11 december 1970 het onderhavige beroep heeft ingesteld;
- 13 Overwegende dat het document van 15 december 1969, opgesteld door het in dit stadium bevoegd gezag, als een besluit is te beschouwen, nu daarin beknopt doch duidelijk is aangegeven dat de vervoerkosten moeten worden berekend op een andere grondslag dan verzoeker in zijn met redenen omklede brief van 8 december 1969 had verlangd;
- 14 dat verzoeker derhalve de keuze had om hetzij binnen de termijn van drie maanden bedoeld in artikel 91, lid 2, eerste alinea, van het Statuut van de ambtenaren rechtstreeks beroep in te stellen hetzij zich, met behoud van het recht van beroep, binnen deze termijn krachtens artikel 90 van genoemd Statuut tot het tot aanstelling bevoegd gezag te wenden met een klacht tegen het jegens hem genomen besluit;
- 15 dat hij van deze tweede mogelijkheid gebruik gemaakt heeft in zijn nota van 19 februari 1970, welke, ofschoon verzoeker spreekt van „verzet” en niet aan de in artikel 90 omschreven voorwaarden voor indiening is voldaan, toch als een klacht in de zin van dit artikel moet worden beschouwd, aangezien zij kennelijk ten doel had een besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag inzake het omstreden punt uit te lokken;
- 16 Overwegende dat volgens artikel 91, lid 2, tweede alinea, van het Statuut „indien de bevoegde autoriteit van de instelling twee maanden na de dag van indiening van een verzoek of klacht van een persoon waarop dit Statuut van toepassing is, geen besluit heeft genomen, dit moet worden beschouwd

als een besluit tot afwijzing” en „het beroep hiertegen . . . binnen twee maanden na dit tijdstip [moet] worden ingesteld”;

- 17 dat de nota van 31 maart 1970, waarin slechts een later definitief antwoord werd aangekondigd, geen besluit inhield, zodat verweerder krachtens genoemde bepaling geacht werd de klacht van 19 februari 1970 bij implicite gegeven besluit van april 1970 te hebben afgewezen;
- 18 dat verweerder op dat ogenblik weliswaar nog hoopte gunstig gevolg aan de klacht te kunnen geven, doch dat zulks niet afdoet aan het feit dat het niet aan de rechtstreeks betrokken partijen staat naar goeddunken de in artikel 91 van het Statuut omschreven termijnen te verlengen, omdat zij van openbare orde zijn en strikte eerbiediging daarvan met betrekking tot de rechs- tens bestaande situaties duidelijkheid en zekerheid kan waarborgen;
- 19 Overwegende dat verzoeker volgens dit zelfde artikel op straffe van verval binnen een termijn van twee maanden tegen het implicite gegeven besluit van april 1970 beroep had moeten instellen, ofwel uiterlijk in juni 1970, hetgeen hij niet heeft gedaan;
- 20 dat het onderhavig beroep, gericht tegen het explicite gegeven afwijzend besluit, weliswaar tijdig is ingesteld, doch dat dit besluit slechts een bevestiging inhoudt van het implicite gegeven besluit en derhalve niet als een bezwarende handeling is te beschouwen;
- 21 dat hiertegen niet kan worden aangevoerd dat het explicite gegeven besluit ten opzichte van de situatie zoals die ten tijde van het implicite gegeven afwijzende besluit feitelijk of rechtens bestond een nieuw element bevatte, omdat verweerder destijds nog niet besloten zou zijn geweest de klacht definitief af te wijzen;
- 22 dat verweerder namelijk steeds van oordeel is geweest dat aan zijn klacht op grond van de bestaande voorschriften geen gunstig gevolg zou worden gegeven;
- 23 Overwegende dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk is;

Ten aanzien van de kosten

- 24 Overwegende dat volgens de artikelen 69, lid 2, en 70 van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen, doch kosten door de instellingen gemaakt in door personeelsleden der Gemeenschappen aanhangig gemaakte gedingen te haren laste blijven;

- 25 dat echter volgens artikel 69, lid 3, het Hof wegens bijzondere redenen de proceskosten geheel of gedeeltelijk kan compenseren;
- 26 dat, nu verzoeker in casu in dwaling is geraakt door de brief van 31 maart 1970 waarin hem werd verzocht om „enig geduld”, termen aanwezig zijn deze bepaling toe te passen en verweerder in de aan verzoekers zijde gevallen kosten te verwijzen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren, met name de artikelen 1, 90 en 91;

Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering, met name de artikelen 69, leden 2 en 3, en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
2. verwijst verweerder in de kosten van het geding.

Trabucchi

Pescatore

Kutscher

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zeven juli negentienhonderdeenzeventig.

De President van de Tweede Kamer

A. Trabucchi

De Griffier

A. Van Houtte